

dictos Patres non habuisse sermonem de hoc adorationis modo, neque illum aperte exclusisse, tamen, cum semper meminerint unius adorationis perfectissimæ et excellentissimæ latriæ Verbi incarnati et humanitatis ejus, hoc ipso videntur omnem aliam excludere; non est ergo sine auctoritate Patrum introducenda. Respondetur, imprimis falsum esse eos virtute vel implicite negasse hunc modum adorationis, quia expressam mentionem illius non fecerunt, cum in hoc modo nihil contineatur contrarium doctrinæ ipsorum, sed potius ex ea colligi possit, cum doceant naturas ipsas, sicut manserunt distinctæ, ita etiam esse diversæ dignitatis et excellentiæ. Additque aperte Damascenus cogitatione secerni posse. Deinde, quod Patres non fecerint expressam mentionem hujus adorationis, occasio fuit quia cum hæreticis disputabant, contra quos nihil deserviebat hic adorationis modus, vel etiam quia loquebantur de adoratione, quæ regulariter ac publice est in usu Ecclesiæ. Satis ergo est quod D. Thomas et Scholastici omnes hos modos adorationis distinxerint et declaraverint. Et ex dicendis inferius de adoratione imaginum constabit magis hic adorationis modus.

45. *Christi humanitas, ab ipso in re sejuncta, quo cultu venerabilis existeret.*—Instantiæ fit satis.— Ultimo definitur facile ex dictis quid dicendum esset de humanitate Christi, si re ipsa separaretur a Verbo. Refert enim Waldensis, l. 1 Doctr. fid. antiqu., art. 3, c. 44, Wicleffum dixisse, humanitatem in eo casu esse adorandam latria; intelligebat autem de latria suprema et absoluta, ut patet ex illis verbis Waldensis: *Adoratione illa quæ Scriptura dicit: Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies.* Quo sensu est plane falsa et erronea sententia. Et in sensu contrario dixerunt Aug., serm. 59 de Ver. Dom., et Epiphan., in Ancor., humanitatem, si esset separata, non fore adorandam, suprema, scilicet, et absoluta adoratione. Nihilominus aliqua inferiori adoratione coli posset talis humanitas; nam, si retineret eadem dona creata gratiæ, proprie et absolute adoraretur hyperdulia, ut per se clarum est; cum vero jam non esset unita, non posset ratione unionis actualis adorari. An vero propter unionem præcedentem esset aliquo modo adorabilis; dicemus commodius infra, de adoratione reliquiarum disputando. Sed objici potest, nam licet humanitas separaretur a Verbo, maneret in illa dignitas redemptoris,

ratione cujus mereretur adorationem latriæ. Respondetur, esse redemptorem, proprie convenire personæ, non naturæ; persona autem, quæ tunc in illa humanitate subsisteret, non esset redemptor, sed solum haberet in se naturam quæ in Verbo fuit principium proximum, seu organum redemptionis; hæc autem dignitas, ut bene notavit Scotus, in 3, dist. 9, non est fundamentum sufficiens adorationis latriæ, sed solum hyperduliæ; beneficium enim redemptionis, vel potius vis et potestas redimendi, solum in principali auctore esse potest sufficiens ratio adorationis latriæ; quia solum illa excellentia est in eo ordine suprema et infinita.

ARTICULUS III.

*Utrum imago Christi sit adoranda adoratione latriæ.*¹

1. *Ad tertium sic proceditur. Videtur quod imago Christi non sit adoranda adoratione latriæ. Dicitur enim Exod. 20: Non facies tibi sculptile, neque omnem similitudinem. Sed nulla adoratio est facienda contra Dei præceptum. Ergo imago Christi non est adoranda adoratione latriæ.*

2. *Præterea, operibus gentilium non debemus communicare, ut Apost. dicit, Ephes. 5. Sed gentiles de hoc præcipue inculpabantur, quod commutaverunt gloriam incorruptibilis Dei in similitudinem imaginis corruptibilis hominis, ut dicitur Rom. 1. Ergo imago Christi non est adoranda adoratione latriæ.*

3. *Præterea, Christo debetur adoratio latriæ ratione divinitatis, non ratione humanitatis. Sed imagini divinitatis ejus, quæ est animæ rationalis impressa, non debetur adoratio latriæ. Ergo multo minus imagini corporali, quæ repræsentat humanitatem ipsius.*

4. *Præterea, nihil videtur esse in cultu divino faciendum, nisi quod est a Deo institutum; unde Apostolus, 1 ad Corinth. 11, traditur doctrinam de sacrificio Ecclesiæ, dicit: Ego accepi a Domino quod et tradidi vobis. Sed nulla traditio in Scriptura invenitur de adorandis imaginibus. Ergo imago Christi non est adoranda adoratione latriæ.*

Sed contra est, quod Damasc. inducit Basilium dicentem: Imaginis honor ad prototypum

¹ 2. 2, q. 81, a. 3, ad 3, et q. 49, a. 2, ad 2. Et inf., art. 4., corp., et a. 5, ad 2; et 3, d. 9, q. 1, a. 2, q. 2.

² Lib. 4, c. 17, non longe a princ.

pervenit, id est, exemplar. Sed ipsum exemplar, scilicet Christus, est adorandus adoratione latriæ. Ergo et ejus imago.

Respondeo dicendum, quod sicut Philosophus dicit in libro de Memoria et reminiscencia, duplex est motus animæ in imaginem. Unus quidem in ipsam imaginem, secundum quod res quædam est; alio modo in imaginem, in quantum est imago alterius. Et inter hos duos motus est hæc differentia, quia primus motus, quo quis movetur in imaginem, ut est res quædam, est alius a motu, qui est in rem; secundus autem motus, qui est in imaginem, in quantum est imago, est unus et idem cum illo, qui est in rem. Sic ergo dicendum est, quod imagini Christi in quantum est res quædam (puta lignum sculptum vel pictum) nulla reverentia exhibetur, quia reverentia non nisi rationali naturæ debetur. Relinquitur ergo quod exhibetur ei reverentia solum in quantum est imago, et sic sequitur quod eadem reverentia exhibetur imagini Christi et ipsi Christo. Cum ergo Christus adoretur adoratione latriæ, consequens est quod ejus imago sit adoranda adoratione latriæ adoranda.

Ad primum ergo dicendum, quod non prohibetur illo præcepto facere quancunque sculpturam vel similitudinem, sed facere ad adorandum. Unde subdit: Non adorabis ea, neque coles. Et quia, sicut dictum est, idem est motus in imaginem et in rem, eo modo prohibetur adoratio imaginis, quo prohibetur adoratio rei, cujus imago est. Unde ibi intelligitur prohiberi adoratio imaginum, quas Gentiles faciebant in venerationem deorum suorum, id est, dæmonum. Et ideo præmittitur: Non habebis deos alienos coram me. Ipsi autem vero Deo, cum sit incorporeus, nulla imago corporalis poterat poni; quia, ut Damascen. dicit², insipientiæ summæ est et impietatis, figurare quod est divinum. Sed quia in Novo Testamento Deus factus est homo, potest in sui imaginem corporali adorari.

Ad secundum dicendum, quod Apostolus prohibet operibus infructuosis Gentilium communicare; communicare autem utilibus eorum operibus Apostolus non prohibet. Adoratio autem imaginum est inter infructuosa opera computanda quantum ad duo. Primo quidem quantum ad hoc, quod quidam eorum adorabant ipsas imagines ut res quasdam, credentes in eis esse aliquid numinis, propter responsa quæ dæmo-

nes in eis dabant, et alios hujusmodi effectus mirabiles. Secundo, propter res quarum erant imagines; statuebant enim hujusmodi imagines aliquibus creaturis, quas in eis veneratione latriæ venerabantur. Nos autem adoramus adoratione latriæ imaginem Christi, qui est verus Deus, non propter ipsam imaginem, sed propter rem cujus imago est, sicut dictum est¹.

Ad tertium dicendum, quod creaturæ rationali debetur reverentia propter seipsam; et ideo si creaturæ rationali, in qua est imago Dei, exhiberetur adoratio latriæ, posset esse erroris occasio, ut, scilicet, motus adorantis sisteret in homine in quantum est res quædam, et non referretur in Deum cujus est imago. Quod non potest contingere de imagine sculpta vel picta in materia sensibili.

Ad quartum dicendum, quod Apostoli familiari instinctu Spiritus Sancti quædam Ecclesiis tradiderunt servanda, quæ non reliquerunt in scriptis, sed in observatione Ecclesiæ per successionem fidelium. Unde ipse Apostolus dicit, 2 ad Thess. 2: State, et tenete traditiones quas didicistis, sive per sermonem, scilicet, ore prolatum, sive per epistolam, scilicet, scripto transmissam. Et inter hujusmodi traditiones est imaginum Christi adoratio. Unde et beatus Lucas dicitur depinxisse Christi imaginem, quæ Romæ habetur.

COMMENTARIUS.

Quæ D. Thomas docet tam in corpore articuli quam in singulis solutionibus argumentorum, proluxa disputatione et examinatione indigent, et ideo rem ipsam tractantes, commodius mentem et litteram D. Thomæ explicabimus.

DISPUTATIO LIV;

In septem sectiones distributa.

DE USU ET ADORATIONE IMAGINUM.

Etsi D. Thomas de solius Christi imagine questionem proponat, tamen, quia eadem fere difficultas de omnibus imaginibus Dei et Sanctorum versatur, omniumque cognitio commodius simul tradetur, ideo de omnibus exacte disputandum est. De quibus primum generatim videbimus an retinendæ sint imagines, deinde qua reverentia et cultu tractandæ, ubi etiam obiter attingemus non-

¹ Cap. 2, circa med., tom. 2.

² Lib. 4, c. 15, ante med.

¹ In corp. art.

nulla de cultu aliis signis et rebus sacris debito.

SECTIO I.

Utrum liceat et expediat Ecclesie, Christi et Sanctorum hominum imaginibus uti.

1. *Iconomac. hæresis.* — Omnes fere infideles, Christi Ecclesiam calumniati sunt, eo quod hominum imaginibus utatur, et præsertim quod ad ornatum templorum vel rerum sacrarum, ut vestium, vasorum, et similium, eas fieri seu depingi permittat. Hæc fuit consuetudo non tantum hæreticorum, sed etiam Hebræorum et Saracenorum, ut colligitur ex multis, quæ in VII Synod., act. 4 et 5, referuntur; Nicephorus tamen, l. 16 Hist., c. 27, quemdam hæreticum, vocatum Renaïam, dicit fuisse primum, qui vocem illam evomuit, Christi, et eorum qui illi placere, imagines venerandas non esse. Ex imperatoribus, primus omnium Philippicus imagines Sanctorum e parietibus sanctæ Sophiæ ignominie causa abradi jussit, cui Constantinus restitit (ut Platina refert); sed ille non tam erravit in doctrina de imaginibus, quam in aliis dogmatibus fidei; nec tam ex errore quam ex odio, imagines non omnium Sanctorum, sed illorum Patrum qui sextæ Synodo interfuerant, delevit. Legatur Paul. diaconus, lib. 18, in addit. Eutropii, et lib. etiam 21. Jam vero Leo III, dictus Isaurus, a quibusdam Judæis deceptus, errorem vehementissime auxit, nam et imagines e templis deponi aut deleri præcepit, et igni tradi, et fideles, qui ei contradicere ausi sunt, interfecit, et referunt Paulus diaconus, et Zonaras in vita ipsius, et Cedrenus in compendio historiæ, et Sanderus, 7 l. de Visib. Monar., hæresi 130; et Plat., in Gregor. II, refert illum Leoni restitisse, et Greg. III illum excommunicasse, et imperio privasse; et hanc fuisse primam occasionem propter quam a Græcis imperatoribus Latina Ecclesia defecit. In eodem errore perstitit Constantinus V, dictus Copronymus, Leonis filius, qui etiam Nestorianus fuit, ut ex eisdem historiis constat, qui conciliabulum Constantinopolitanum contra imagines congregavit. Retinuit postea eundem errorem Leo IV, quo mortuo, Irene, uxor ejus, et Constantinus VI, ejus filius, Catholicam Ecclesiam defenderunt, et eorum tempore Adrianus I congregavit VII Synodum, II Nicænam, pro imaginum defensione. Ille vero Constantinus grandior factus, repudiata Nicæna Synodo,

errori Iconomachorum adhæsit. Ante quos omnes imperatores Julianus Apostata imaginem Christi confregit, et Christianis, quod imagines ut idola adorarent, objecit, ut Cyril. Alexandrin., lib. 6 contra illum, circa med., et Sozomen., lib. 5 Histor., cap. 20, testantur. Postea vero hunc errorem secutus est Felix, ut docet Concilium Senonen., Decret. fidei, cap. 14, et ejus discipulus Claudius, Taurinensis Episcopus, ut refert Jonas Aurelian., libris de cultu imaginum, quos contra illum scripsit. Postea Wicleff eundem errorem amplexus est, ut late Walden. tractat, tom. 3 de Sacramental., c. 50 et sequentibus, qui in Concilio Constantiensi, sess. 15, damnatus est. Denique Lutherus, Calvinus, Zuïnglius, Carolstadius, et reliqui hujus temporis hæretici vehementer contra imagines invehuntur, ut referunt Prat., sub eorum nominibus; Lindanus, in suo Dubit., dial. 2; Cochläus, in actis Lutheri; et Sanderus, l. de Typica imaginum adoratione. Fundamenta hujus erroris postea proponemus, et varios modos, quibus hic error explicari et affirmari potest, declarabimus.

2. Advertendum est ergo imagines variis modis et propter diversas causas depingi posse: primo, propter historiam, ut, videlicet, sicut verbis vel scriptis facta antiquorum in memoriam revocantur, ita etiam per imagines seu picturas oculis quasi cernenda proponantur. Secundo possunt imagines depingi, quæ simpliciter personas aliquas representent, idque vel propter ornatum tantum, vel propter voluptatem, sicut depinguntur figuræ animalium, vel aliarum rerum inferiorum, vel propter recordationem, et amorem rei representatæ, vel denique propter aliquem cultum et venerationem.

3. *Imaginum usus honestus.* — *Salvatoris imagines.* — Dico igitur primo, usum imaginum non esse prohibitum, sed potius, per se loquendo, licitum esse et honestum, et ideo merito in Catholica Ecclesia retineri. Hæc conclusio est de fide, et fundamentum habet in nonnullis sacræ Scripturæ locis, quos melius sectione sequenti tractabimus. Nunc potissimum probatur usu et traditione Ecclesie, quam ab ipso Christo Domino originem duxisse constat. Primo enim ipse suæ faciei imaginem linteo impressam reliquit, quæ Romæ adhuc servatur et ostenditur, ut habet antiqua traditio. Secundo, similiter reliquit sui corporis delineamenta impressa in syndone, in qua involutus jacuit in sepulchro, et

Taurini servari et demonstrari dicitur. Tertio, misit effigiem suam Abagaro, regi Edessæ, ut testantur Stephanus et Adrianus Pontifices, apud Ivonem, 4 part. sui decreti, c. 83; et habetur etiam in lib. Adriani, de Imaginibus, non longe a princ., in 3 tomo Conciliorum; et eandem historiam refert Damasc., lib. 4 de Fide, c. 17, et orat. 1 de Imaginibus, circa finem; et Evagrius, lib. 4 Hist., c. 26, addit, ob præsentiam illius imaginis, civitatem Edessæ sæpe fuisse incendio liberatam. Idem refert Nicephor., lib. 2 Hist., cap. 17, subjungens, eodem tempore, reges Persarum, Christi et ejus matris imagines accepisse. Referunt etiam hanc imaginem postea fuisse Constantinopolim translata, ejusque translationis festum anniversaria Græcorum solemnitate celebrari, 16 Augusti, ut patet ex Calendario Græco, seu menologio, quod latinum fecit Genebrar., et habetur tom. 4 Bibliot. sanct. Quarto, est vetus historia de imagine Christi Domini crucifixi a Nicodemo depicta, quam postea Judæi contumeliis affecerunt, et lancea transfixerunt, et ab illa sanguis profluit, quo multorum corpora et mentes sanatae sunt, teste Athanasio, vel, sub nomine ejus, aliquo antiquo auctore, ser. de Passione imaginis Domini, quam historiam VII Syn., act. 4, et citat et approbat. Quinto, habetur etiam antiqua traditio, mulierem illam, quam Christus a fluxu sanguinis liberavit, in memoriam tanti beneficii, imaginem seu statuum Salvatoris Cæsareæ erexisse, quod refert Eus., l. 7 Hist., c. 14, ubi addit, juxta illam imaginem nasci solitam herbam, quæ cum primum fimbriam imaginis attingebat, similem morbum curabat. Quam historiam recipit etiam dicta VII Syn., act. 4, in ep. Germani, Patriarchæ Constantin., circa fin.; ejusdem meminit Niceph., l. 6 Hist., c. 15; et Damasc., orat. 3 de Imaginibus, circa medium; et Theophyl., Matth. 9. Indicat autem Ambr., l. de Salomone, c. 5, mulierem illam fuisse Martham, quod ex Eusebio colligi non potest; solum enim dicit ex illa civitate Cæsareæ fuisse oriundam, et pro foribus domus suæ illam statuum æneam posuisse. Sexto, est vulgaris traditio, cujus hic D. Thomas, ad 4, meminit, de imaginibus Christi et Virginis a B. Luca depictis, in quarum memoriam et venerationem amplissima et antiquissima monumenta constructa sunt, quæ adhuc oculis cernuntur. Harum imaginum fecit mentionem Niceph., l. 2 Hist., c. 43, et l. 6, c. 16, et l. 14, c. 2; et Simon Metaph., in

Vita S. Lucæ. Septimo, habemus ex antiquis historiis Sylvestrum Papam, imagines Petri et Pauli, quas apud se habebat, Constantino imperatori ostendisse, quibus ille cognovit eosdem esse qui sibi in visione apparuerant. Ita refert Niceph., l. 7 Hist., c. 33, et in edicto Constantini, quod 1 tom. Conciliorum habetur, ubi etiam dicitur eosdem Sylvestrum et Constantinum, variis ædificatis templis, in eis multas imagines posuisse, quos sequentes Pontifices imitati sunt, ut ex Damaso, Platina, et aliis, qui vitas Pontificum scripserunt, constat. Meminit etiam Eusebius, l. 1 Hist., cap. ult., et lib. 7, c. 14, imaginum Petri et Pauli, quibus fere a principio Ecclesia Romana usa est.

4. Octavo, colligi potest hæc eadem traditio ex antiquorum Patrum scriptis, Dionysii, Athanas., Basil., Chrysost., et aliorum, quorum testimonia in VII Synod., act. 3, 4 et 5, magna ex parte referuntur. Plura etiam congestit Damascen., orat. 1 et 3 de Imaginibus, qui etiam l. 4 de Fide, c. 16: *Statuas*, inquit, *Sanctorum erigimus, et visibiles imagines*. Et August., l. 10 Confess., c. 34, reprehendit picturas, quando in eis non servatur usus necessarius, et pia significatio; et lib. 1 de Consensu Evangelist., c. 10, satis significat suo tempore fuisse in usu imagines Petri et Pauli; et l. 20, contra Faust., c. 73, idem habet de imagine Abrahamæ filium sacrificare volentis; et lib. 5 contra Julian., similia docet de imaginibus Adæ et Evæ; et Gregorius lib. 9, epist. 9, reprehendit Serenum Episcopum quod imagines confregisset, quanquam id non tam ex errore quam ex zelo indiscreto fecisse significet. Plura Patrum testimonia in sequentibus adducemus.

5. *Ars imaginum effectiva, honesta est.* — Ultimo argumentor ratione, quia vel usus harum imaginum est malus intrinsece, et ex natura sua, vel quia prohibitus speciali lege positiva divina aut humana, vel denique quia scandalum seu periculum idololatriæ inducere potest. Nihil autem horum dici potest. Primum enim est plane falsum, quia usus imaginum absolute et simpliciter non est intrinsece malus; ergo nec usus imaginum sanctorum hominum; probatur consequentia, quia si in aliquarum imaginum usu potest honestas et utilitas inveniri, maxime in iis quæ Sanctos representant, tum quia tanto imagines sunt digniores, quanto exemplaria utiliora sunt et honestiora; tum etiam propter varias utilitates quæ in iis imaginibus

inveniuntur, quas statim referemus. Antecedens vero probatur, quia si usus imaginum omnium esset intrinsece malus, ipsa etiam ars pingendi esset omnino mala, quia nunquam habere posset bonum usum; consequens est evidenter falsum, nam Deus ipse interdum hanc artem approbavit et infudit, ut ex 31 et 35 c. Exodi colligitur. Deinde in objecto hujus artis nulla est intrinseca deformitas, et potest non solum ad ornatum, sed etiam ad convenientes usus humanæ vitæ conferre; cur ergo erit omnino mala? Præterea, Deus res omnes fecit aliquo modo ad sui imitationem, et præsertim hominem, quem ad sui imaginem condidit; est ergo ars imaginum effectrix, quædam imitatio seu participatio artis divinæ. Unde ergo habet ut sit per se mala? Præterea, in antiquo etiam templo variæ figuræ et imagines depictæ sunt, ut patet ex 3 Regum 6, 7 et 8, 2 Paral. 3, et nunquam accusatus est Salomon, quod in hoc male egerit. Denique omnis nostra cognitio representatione quadam et veluti quibusdam imaginibus perficitur, unde exteriores imagines multum illi deservire possunt; non sunt ergo per se malæ. Secundum membrum facile etiam refellitur; quod enim nulla sit humana lex quæ imagines prohibeat, per se notum est. Quod etiam nulla sit talis lex divina specialiter in lege Evangelica lata, constat, quia neque in toto novo Testamento scripta est, neque ex traditione aut usu Ecclesiæ colligi potest, cum potius contraria consuetudo et traditio manifesta sit, ut diximus. Nec denique ex Veteri Testamento afferri potest hujusmodi lex, tum quia revera nulla fuit talis lex quæ omnes omnino imagines prohiberet; tum etiam quia, etsi fuisset talis lex, non esset moralis, quia non prohiberet rem naturæ suæ bonis moribus contrariam, ut ostensum est, sed esset cæremonialis, et ita jam cessasset, et vim obligandi non haberet. Quæ omnia in sequentibus latius explicabimus. Tertium caput falsum etiam esse ostenditur primo, quia simili ratione probaretur, solem, lunam, stellas, et alias nobiles creaturas ob usum hominum malas esse, quia potissima idololatriæ occasio ab illis sumpta est. Secundo, quia hoc periculum in Ecclesia Catholica moraliter nullum est, in qua et vera unius Dei cognitio, et sanctorum hominum existimatio Christianis omnibus nota est. Quare probabiliter timeri non potest, ne Sanctorum picturæ, aut Dii, aut per se honore dignæ censeantur. Quod si fortasse interdum non-

nulla subrepat ignorantia, ad pastores Ecclesiæ pertinet illam diligenter remove, non vero, eam ob causam, universam Ecclesiam imaginum decore et utilitate privare; majora enim incommoda et crassior ignorantia inde oriri posset, nam (ut jam dicam) imagines et indoctos docent, et omnium memoriam et devotionem excitant. Relinquitur ergo, hunc imaginum usum nullo ex capite malum aut prohibitum esse.

6. *Imaginum usus quam sit utilis.* — Dicendum ergo secundo est, hunc imaginum usum propter varios honestos fines in Ecclesia introductum esse. Primo quidem ad instruendam rudem atque indoctam plebem, ut eleganter Damasc., loco supra citato, dixit. *Solet enim (ut recte dixit Greg. Nyss., orat. de Sancto Theodoro) etiam figura tacens in pariete loqui, maximeque prodesse; et ut inquit Chrys., hom. 33 in Joan.: Mens familiarium rerum imagine concepta, magis suscitatur, et tanquam in pictura, rem ipsam magis amplectitur;* et Greg., dicta ep. 9: *Quod legentibus, inquit, scriptura, hoc præstat idiotis pictura.* Quapropter, sicut historia honesta est, et Ecclesiæ necessaria, ita et sanctorum imaginum usus, omnes enim historiæ utilitates ad imagines accommodari posse facile constat. Secundo, hujusmodi imagines quædam sunt fidei et amoris testimonia, et omnium virtutum fomentum; profitemur enim credere mysteria quæ depingimus; excitamur deinde ad petenda Sanctorum subsidia; signa etiam amoris exhibemus, dum quos diligimus, quoad possumus, cupimus habere præsentem, ut Chrysost. dixit, hom. 35 in Matth. Excitamur præterea ad memoriam beneficiorum Dei, et gratiarum actionem, ut dixit Gregor., l. 7, ep. 53. Denique, visis Sanctorum imaginibus, eorum vita et exempla in memoriam revocantur, atque hoc modo ad eorum imitationem et omnium virtutum exercitium invitamur, ut Damascen., l. 4, c. 17, notavit. Tertio, harum imaginum usus, honor est ipsorum Sanctorum; omnes enim nationes, quasi dictante natura, hoc signo honoris usæ sunt, erigendo statuas vel imagines insignium virorum, in eorum excellentiæ et virtutis testimonium, ut disputatione præcedenti ex Aristotele notavimus, et tradit etiam Plin., l. 35 Hist., cap. 2; et in Codice habetur titulus de statutis et imaginibus insignium personarum, et privilegiis illis concessis. Hunc autem morem, utpote honestum, et rectæ rationi consentaneum, si in vera sanctitate, veraque re-

rum existimatione fundatus sit, Ecclesia retinuit, ut ex citata traditione constat, et ex VII Synodo, act. 2, 4 et 6; Basil., homil. de 40 Martyr., in princip., et epistol. 49, alias 40; Chrysost., hom. 2 et 3 ad Pop.; Euseb., l. 7 Hist., c. 14; Niceph., l. 6, c. 16; qui ita intelligendi sunt, cum dicunt, imaginum usum ex gentium consuetudine esse introductum, non quidem eorum imitando errores, sed potius corrigendo.

7. *Imagines Sanctorum, honesta templorum ornamenta.* — Et ex his sequitur non solum licere depingere imagines historiam continentes, sed etiam simplices picturas, seu imagines, ipsas solas personas representantes; traditio enim, et testimonia Sanctorum, quæ adduximus, æque de utrisque procedunt; et rationes seu utilitates imaginum, quas notavimus, utrisque imaginibus communes sunt, ut per se facile constare potest.

8. Secundo, sequitur has Sanctorum imagines et honeste et convenienter in templis et rebus sacris collocari; hoc enim etiam probat imprimis citata traditio; ostendimus enim, Sylvestrum et Constantinum, et alios Pontifices, Christi et Sanctorum imaginibus templam ornasse. Et Nicephor., l. 10, cap. 30, refert, illam Christi imaginem, quam diximus Cesareæ fuisse erectam a muliere quæ sanguinis fluxu laborabat, postea fuisse a Christianis in Ecclesiam translata, et honoratiori loco positam; et l. 14, c. 2, refert Pulcheriam Augustam Constantinopoli templum insigne edificasse, et in eo imaginem Virginis, quam Lucas Evangelista in tabula depictam reliquit, posuisse; et ex aliis Sanctorum Patribus, quos citavimus, et ex VII Synodo id manifeste colligitur. Ratio etiam supra facta idem convincit, quia imagines inter alias causas eriguntur in honorem et cultum Sanctorum; ergo merito collocantur in templis ac locis Deo in honorem Sanctorum dicatis. Deinde, quia nullum esse potest templorum ornamentum magis accommodatum. Denique quia nihil turpe aut contra rationem in hoc facto ostendi potest. Unde sectione sequenti ostendemus, jussu ipsius Dei, aliquas imagines in veteri templo et in illius sacris vasis fuisse depictas. Plura ex veteribus Patribus ad hæc omnia confirmanda, quæ de imaginibus diximus, præter multa alia quæ in VII Synodo, et in orationibus Damasceni, et in libris Jonæ Aureliani, de imaginibus continentur, videri possunt in Alano Copo, dial. 4 et 5; Sandero, l. de Imag.; Feuardentio, in scholiis Irenæi,

l. 1, c. 25; Pamel., in scholiis Tertulliani, in Apolog., n. 184.

9. *Objectio.* — Sed objicitur primo, quia Scriptura sacra, Exod. 20, Deuteronom. 4 et 5, usum imaginum omnino prohibet, quod præceptum ita semper fuit ab Hebræis intellectum et servatum, ut Burgensis super Exodum refert. Unde constat ex veteribus historiis, Judæos, postquam e Gentilibus regibus gubernari cœperunt, constantissime illis restitisse, ne aliquam imaginem Hierosolymam afferrent, ut videre licet in Josepho, lib. 17 Antiquit., c. 8, et lib. 18, c. 3 et 4, et lib. 2 de Bello Judaico, c. 8. Secundo, objiciunt Concilium Constantinopolitanum, V, quod imaginum usum damnavit, et VI Synodum, canone 100, et Concil. Eliberinum, canone 36, prohibentia picturas. Tertio objiciunt Epiphanius, in epist. ad Joan. Hierosolymitanum, ubi ipse refert, cum ingressus quamdam ecclesiam, imaginem velo depictam vidisset, illud statim scidisse, quod talis pictura contra divinum præceptum existeret. Quarto, quia hujusmodi imagines, in templo præsertim collocatæ, infirmos facile possunt decipere, ut eas vivere, et spiritum habere existiment, ut August., epist. 49, et super Psal. 113, indicat.

10. *Responsio ad objectiones.* — Ad primum dicitur latius sectione sequenti. Nunc breviter respondetur, illis locis non prohiberi omnes imagines absolute et simpliciter; constat enim, Exod. 25, præcepisse Deum imaginem Cherubim poni super arcam; et Num. 21, fieri serpentem æneum; et 3 lib. Reg. 6, et 2 Paralip. 3, juxta propitiatorium, positus est Cherubim, et in parietibus templi ad ejus ornatum fuerunt depictæ aliæ imagines, ut ex citatis locis notavit VII Synod., act. 4, in principio. Ex illis igitur testimoniis ad summum colligi potest, fuisse in lege veteri prohibitas imagines Dei; quod quomodo intelligendum sit, sequenti sectione dicitur.

11. Ad secundum, quod ad Concilium illud Constantinopolitanum attinet, respondetur illud non fuisse legitimum, cum neque auctoritate Pontificis congregatum, neque confirmatum fuerit. Deinde non fuit universale, quia non solum totus Occidens, sed etiam præcipui Patriarchæ et Episcopi Orientales in illo defuerunt, unde Leo IX, epist. ad Michaelem, c. 22, *nefandam Synodum* eam appellat, et illius acta in VII Synodo, act. 6, sigillatim damnata sunt. Quam VII Synodum, seu II Nicænam, universalem legitimamque fuisse constat, quia auctoritate Adriani I, ter-